

■ Hüseyin Kaya

Nöbet

bir beşiktim saklanan sesinin gölgesinde
yazgısıyla körebe oynayan bir çocuktum
yosunlanmış su gibi kıyında dilsiz mahzun
yürümeyi unuttum konuşmayı unuttum

bir geceydım sabaha er geç yenik düşecek
yüzünle kanattığım çıkmaz düşlerden yorgun
aldığım her bir nefes içimdeilmekilmek
acısını işledi gelmeyen yolculuğun

bir ağrıydım yazgında sözcüklerle dağlanan
yurdunda mahsur kalan kanatsız göçebeydim
paslanmış saatlerle gözlerime bağlanan
çoktan geride kalmış yarınları bekledim

kırılmış uykulara tüneyen yokluğunu
ürkütüyor karanlık şimdi dönsem ne yana
çiçeğine darılan içde suskunluğunu
bu hazin mesnevide büyötmek düştü bana